

Poemes de l'Alquimista

Josep Palau i Fabre

JOSEP PALAU I FABRE

Poemes de l'Alquimista

Una selecció

Tria, introducció i propostes de treball
de Tomàs Nofre

educaula**62**

Educaula62
Col·lecció Educació 62

Col·lecció dirigida per Carme Arenas

© Hereu de Josep Palau i Fabre
© de l'estudi introductori, Tomàs Nofre 2008
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Educaula62

Primera edició a Les Eines: juliol del 2008
Primera edició en aquesta col·lecció: setembre del 2017

www.educaula62.cat
educacio@educaula62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.909-2017
ISBN: 978-84-15954-45-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

EL PRIMER AMOR

Estic enamorat del meu amor primer.
Els ulls, fidels al cor, flors d'ella hi han bruyit.
Les pluges dels hiverns m'han dut a aquell recer
que és, en l'esclat del cel, un bell racó de nit.

Tardor del 1936

DESVETLLAMENT

Olor i color d'ambre,
la cambra.
Desvetllen records
i morts
que no puc entendre
ni atendre.
Només el teu cos,
tan clos,
procura agonies
tan pies.
Desfes-me l'abraç,
oh braç.
La meva mà d'ombra
—pesombre—
cerca el somniar
llunyà,
entorn del teu ventre,
que centra.
Del mar escabrós
dels dos,
sóc qui s'abraona,
sóc l'ona.
Tu fes de penyal:
fondal.

La més bella ofensa
comença,
contra el defensor
millor.

Olor i color d'ambre,
la cambra.

EXCÉS DE LA PRIMAVERA

Encara l'ocell
 és bell,
i encara l'amor,
 amor.
Els amants s'estimen massa.
Ai, primavera que passa!
 La rosa en esclat
 –pecat–
 espines no duu,
 per tu.
Les flors es vesteixen d'àngel.
(Breu és l'avís de l'arcàngel.)
 Les roses dels cels
 –estels–
 duen un fibló:
 dolor.
L'aigua del riu és de plata.
(Lluna, sirena d'escata.)
 El cel fa un atur
 –atzur–
 i resta suspès,
 malmès.
Tinc un sol cor i no es cansa.
(D'amagat l'hivern s'atansa.)

La mà s'ha marcit
al pit,
per voler abastar
l'enllà.

La noia no és tan esquerpa.
(El seu cor és nafra oberta.)

Ai, amor, amor,
l'amor!
Ai l'amor, l'amor,
amor!

Estima'm d'una vegada!
(La nit és una estimada.)

Encara l'ocell
és bell,
i encara l'amor,
amor.

Els amants s'estimen massa.
Ai, primavera que passa!

COMIAT

El mot
més breu
serà
sanglot
d'adéu.
No hi ha
delit
enllà
del pit:
el teu
i el meu.
L'anhel
fervent
encén
cremor.
Presó
vivent!

LA NAIXENÇA DE VENUS

BOTTICELLI

Els àngels perden flors a llur pas, quan et veuen.
Voldriem perdre, las, el món que ens fou donat
i sentim massa nostre. Els meus sentits et creuen
a canvi d'un secret que dus atresorat.

Oh l'antiga memòria que es desvetlla ensenyada!...
Recorda'ns ja, recorda'ns: fa temps que t'estimem.
T'esperàvem venir, del somni alliberada,
i ara et tenim present i encara t'esperem.

Sospirs, sospirs, jo us crido. Veniu a compadir-me.
La vida s'extingeix, amiga de la nit,
que una alba inesperada acaba de colpir-me,
i el seu dardell certíssim

els meus ulls ha marcit.

IMATGE DE GALA

SALVADOR DALÍ

Un món dolcíssim, fet a imatge nostra,
se'ns dóna amb goig com una fembra el cos.
El món s'estova dins la carn del rostre.
Així dels morts el saborós repòs.

La mort és dolça com el suc de l'ostra
begut amb calma dins el buit d'un os
de simi o d'home, en un banquet, al llostre
—menjades foren les marcides flors.

Amb ventre fart i purulent, impàvids,
marxen els hostes, en silenci, al prat,
on es retroben —amb els ulls ben àvids.

Les restes fèrtils del menjar llençat
seran origen de sagnants baralles...
Guerres que es baten amb jaqué i medalles.

PEDRA

A Xavier Zubiri

Dura com l'aigua dura.
 Arrel d'ella mateixa.
 En èxtasi perenne
 la pedra perpetua
 la pedra, imatge pura,
 i la idea de pedra
 se'ns fa del tot madura.

1942

POETA-NARCÍS

Vers: sigues igual a mi.
Jo em veig en tu si em veus.
Som una o dues veus?
Quina, però, és de qui?

A LA ROSA

No dir-te, millor que tot.
Guardar silenci, emmudir.
Respectar la teva evidència.